

КНИЖКА ВТОРА

1938—1939

ГОДИНА XXXIV

БАЩИНО ОГНИЩЕ

Като птица чудна
въ китнитъ гори
пѣе споменъ хубавъ
въ моитъ гърди.

Виждамъ да блѣщука
съ малкитъ стъкла
родната кжщурка,
сгушена въ нощта.

Сякашъ че очаква
своето дете;
мама тѣй ме чака
и чорапъ плете.

Вплита своя споменъ
зарадъ менъ сега:
накжде бездоменъ
скитамъ по свѣта.

И тя дири само
моитъ очи,
ако кажа: мамо,
ще ме чуе ли?

Най-скжпъ споменъ гледамъ
въ своето сърдце:
роденъ домъ и въ него
майка и дете.

И да нѣмамъ нищо
стига ми това:
бащино огнище,
че имамъ въ свѣта.

Богданъ Овесянинъ

